

rup og Greven paa Tranekær. Selv om man gaar ud fra — saaledes raisonnerer Befolkningen —, at Hr. Krarup er en principfast og kølig Jurist, selv om man gaar ud fra, at han ikke paa nogen Maade lader sig lede af personlige Hensyn ved de Retsafgørelser, det falder i hans Lod at træffe, vil — det er Befolkningens Mening — dog en saadan Gave paa en halv Snes Favne Brænde maaske være i Stand til at opvarme ham en Smule, saa at han, sig selv uafvidende, kunde komme til at gøre sig skyldig i at tage saadanne Hensyn ved Domsafsigelser, som han ikke burde, og som overhovedet ikke skulde spille ind med. Forholdet er simpelthen dette, at Greven paa Tranekær stadig har en Del Sager verserende for Underretten, Sager, som Hr. Krarup skal undersøge og dømme i, og navnlig ere de Sager, som Lensgreven anlægger for at værne om sin Jagtret, de Sager, der anlægges mod Krybskytter, mange, og det skal ikke nægtes, at de Domme, som Hr. Krarup fælder i den Slags Sager, ofte se højst mærkelige ud. Man kan i mange Tilfælde vanskelig forstaa, at de kunne være fuldt ud retfærdige. Det er ikke heldigt med den Slags Ting, thi selv om Formodningen om, at der her skal foreligge noget utilbørligt fra Herredsfogedens Side, er ganske urigtig — og jeg vil endogsaa gaa ud fra, at det er saaledes —, ser Befolkningen derpaa paa den Maade, jeg har fremstillet, og det nedbryder Agtelsen og Tilliden til Retsbetjenten, udvisker Retsbevidstheden og svækker den moralske Sans i Befolkningen. Jeg vilde derfor ønske, at den ærede Justitsminister vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa dette. Iøvrigt synes det, som om Hr. Borgmester Krarup ogsaa i andre Forhold har ret godt Greb paa at skaffe sig en Ekstraindtægt. Det Tilfælde, jeg her tænker paa, er nærmest en Indtægt ved Besparelse. Hr. Krarup er Borgmester i Rudkøbing, men han bor ikke i Rudkøbing, han bor ikke paa Byens Grund, men har fæstet Bo i Nabosognet Simmerbølle. Han sparer paa den Maade 7—800 Kr. om Aaret, saaledes opgives det i hvert Fald, og det er jo en ikke ubetydelig Kapital. Som Følge deraf stemmer han ogsaa yderst sjældent i Byraadet, saa godt som aldrig, af den simple Grund, at han føler sig som udenbys. Han har ikke Hjem i Byen, da han bor paa Nabokommunens Grund. Undertiden gaar Hr. Krarups Evne i Retning af at spare noget for vidt. Ved en Skovauktion, saa vidt jeg ved i en af Grevskabets

Skove, undlod han at føre Katalog. Ved den Slags Auktioner føres tre Kataloger, to af Godskontoret og en fra Retsbetjentens Side, men han havde ikke taget nogen Kontorbetjent med sig til at føre dette Katalog, han vilde spare den Udgift, som dermed var forbunden — saaledes opfattedes det i hvert Fald —, og Følgen var, at da Auktionen var sluttet, og det samlede Beløb, som den havde indbragt, var noteret paa dette in-blanco-Katalog, skrev han derpaa sit „saaledes passeret“, gav Attest for, at alt var i Orden, og saa blev dette in-blanco-Katalog siden hen udfyldt. Det er aabenbart en ret utilbørlig Maade for Retsbetjenten at gaa frem paa. Det hændte ogsaa af og til, at Hr. Krarup forivrer sig i en ganske utiladelig Grad. For en tre Aar tilbage i Tiden var han ude i Fogedforretning i Rudkøbing, og da han saa endelig havde afsagt Dekret i Forretningen og vilde vende hjem, mødte han paa Gaden Rekvisitus. De to kom saa i Samtale med hinanden, Hr. Borgmesteren blev meget hidsig og gav Manden en Ørefigen. Disse Forhold, som jeg her paa-taler, ere meget vel kendte nede paa Øen. De have været omtalte i et af de stedlige Blade, nemlig „Langelands Avis“, og det har Hr. Borgmester Krarup ikke syntes om. Han har da resolveret, at dette Blad, som er Byens ældste Blad, og som tidligere i 47 Aar har haft de offentlige Bekendtgørelser fra Herredskontoret, ikke længere skulde bringe dem. Hr. Herredsfoged Krarup betragter det altsaa nu for Tiden som tilstrækkeligt, at Kontorets Avertissementer blive offentliggjorte i Højrebladet og i det stedlige moderate Blad. Det Blad paa Langeland, der, som sagt, er det ældste, det, der forfægter Venstre-reformpartiets Politik, og som er det mest udbredte og mest læste paa Øen, maa ikke faa disse Avertissementer. Dette fandt Redaktøren naturligvis var en Tilsidesættelse. For sit eget Vedkommende kunde han under Hensyn til det ringe økonomiske Tab, der derved forvoldtes ham, se paa Sagen med stor Sindsro. Den Indtægt, som han aarlig kan have af disse Avertissementer, ersaa overordentlig lille, at han kan se ganske bort derfra. Men det, som er Pointen i Sagen, er, at Herr Herredsfoged Krarup derved unddrager en stor Del, henimod Halvdelen, af Øens Befolkning Adgang til gennem deres eget Blad at lære de offentlige Bekendtgørelser at kende. Dette er en ganske ejendommelig Fremgangsmaade. Man kunde forstaa det i sin Tid, da de politiske Bølger gik højt.